

Lucia Verona

Vacanțele unei dive

Crime și alte mistere investigate de Stella Marian-Harrington

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București

email: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERONA, LUCIA

Vacanțele unei dive

Crime și alte mistere investigate de Stella Marian-Harrington /

Lucia Verona. - București : Tritonic Books, 2019

ISBN 978-606-749-410-5

821.135.1

Coperta Alexandra Bardan

Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: septembrie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

LUCIA VERONA

VACANȚELE UNEI DIVE

CRIME ȘI ALTE MISTERE INVESTIGATE DE
STELLA MARIAN-HARRINGTON

București 2019

Alex Ștefănescu, binecunoscut critic literar. Devenit personaj la cererea lui, își păstrează în cărți statura masivă, umorul și farmecul din realitate.

George Șerban, pe scurt GS. Ajuns și el personaj la cererea lui, în cărți este milionar, tot la cererea lui. În viața reală, din păcate, nu.

Agata Cristea, un alter ego lipsit de modestie al autoarei.

Stelian Munteanu, autor de romane polițiște și editor.

Vernini, tenor.

Zelda Oxbridge, o lady.

Luigi, impresarul Stellei Marian-Harrington. Are biroul la Milano și suportă cu stoicism izbucnirile temperamentale ale divei.

Cîntăreți și cîntărețe de operă, dirijori, directori, impresari, miliardari, neveste, amante, mafioți, mașiniști, chelneri, recepționeri, politicieni, polițiști, hoți, asasini (plătiți sau nu), pictori, aviatori, scriitori, jurnaliști, avocați, soldați, aristocrați, popor, cor, orchestră, un numeros public.

Cuprins

Testamentul Lordului Oxbridge	11
Crimă la Casa Scriitorilor	53
Moartea zboară cu low cost	88
Crimă din Centrul Vechi	119
Diva și bicicleta	149
Crimă la Marea Egee	154
Mort în ploaie	161
Moarte la castel sau Misterul eclerului albastru.....	180
La o cafea cu Lucia Verona.....	213

Testamentul Lordului Oxbridge

Un mister oarecum englezesc

Era ora ceaiului la Letters, un conac în stil victorian situat în Oxbridgeshire, Anglia, la mică distanță de Camford-upon-Isis. Salonul spațios, cu pian, canapele, fotolii, măsuțe, tablouri, etajere cu bibelouri, dădea spre terasă și grădină printr-o ușă înaltă, cu geam. Un tablou mare domina peretele opus ușii. Înfățișa un bărbat cu o coamă de păr cărunt și ochi albaștri-verzui care sclipeau tinerește. Dădea impresia că tocmai vrea să întindă cuiva din afara tabloului o carte pe care o avea în mîna stîngă. Printroncă altă ușă se ajungea în bibliotecă, o încăpere patrată, mai mare decât salonul, cu pereții îmbrăcați în rafturi cu cărți pînă la tavan, întrerupte de vitrine cu obiecte de colecție – ceasuri, instrumente de navigație, cărți rare – și o panoplie uriașă cu săbii și pumnale. Mai erau cîteva canapele, un birou și două fotolii foarte comode de-o parte și de alta a șemineului. Lîngă fereastră, pe o măsuță grațioasă Sheraton, un computer părea aterizat din altă lume.

La pianul din salon, Stella Marian-Harrington făcea vocalize. Încerca să cînte *sotto voce*, ca să nu-i deranjeze pe cei din casă, dar din cînd în cînd uita și trecea brusc la un *fortissimo*.

— Draga mea, dar nu faci și tu o pauză? Profită de aceste zile să te odihnești, îi spuse Zelda, intrînd în salon. Zelda, Lady Oxbridge, era o femeie între două vîrste, care se străduia vizibil să ascundă urmele anilor și lacrimilor. Avea, după calculele Stellei, cam 55 de ani. Era îmbrăcată sobru, în culori închise. Se cunoșteau de mult – era verișoară de-a doua cu Peter – dar se vedea destul de rar.

Diva își încheie vocaliza pe o notă înaltă, apoi spuse:

— Trebuie să exersez în fiecare zi, asta-i meseria. Te-am deranjat?

— Nu, nici vorbă, răsunse Lady Oxbridge. Am cerut să ne servească aici ceaiul.

— Excelentă idee! spuse Stella.

Ușa se deschise din nou și intră Thomson, bătrînul majordom, cu o măsuță pe rotile.

— Ceaial, my lady.

— Mulțumesc, Thomson, spune-le și copiilor să vină.

— Da, my lady.

După ieșirea majordomului, Lady Oxbridge turnă ceaiul în cești și spuse:

— Nici nu știi cât mă bucur că ai venit.

— Și pentru mine e o plăcere, răsunse Stella. Deși aș fi preferat să vin într-un moment mai puțin trist...

— Da, și eu. Dar asta e, ce putem face dacă boala a fost mai puternică decât el...

— Nici nu te-am întrebat cum s-a întîmplat. Inima?

— Inima... A, la naiba, ție pot să-ți spun, știi că n-ai să dai fuga să vinzi știrea la un tabloid.

— Nu înțeleg...

— Xavier a murit de o supradoză, spuse Lady Oxbridge pe un ton calm și detașat.

— Heroină?

— Viagra.

— Ah... Stella încerca să-și ascundă uluirea. Știa ea multe despre regretatul Oxbridge, dar aşa ceva...

— Și, după cum presupui, nu era cu mine, continuă la fel de calm Zelda. Nu, nu spune nimic. Așa era el. A murit aşa cum a trăit.

Oftă, mîncă un fursec, își mai turnă o ceașcă de ceai.

— Testamentul va fi citit diseară, spuse ea după o pauză.

— Iartă-mă, spuse diva, mi s-a părut cam bizară invitația. Chiar mi-a lăsat ceva prin testament?

— Din moment ce te-a invitat Sir Septimus, presupun că da, spuse Zelda.

— Vrei să spui că tu nu știi...

— Xavier a insistat să facă totul în secret. Nici eu nu știu ce voi primi, dacă voi primi. Mi-a spus doar să nu am nici o grija că nu voi ajunge pe drumuri. Dar nimic concret, nici o aluzie, nici un indiciu...

— Îl recunosc! zîmbi Stella.

— Da, îi plăcea să aibă mici sau mari secrete, de fapt era un copil mare, cu pasiunea lui pentru enigme...

— Și pentru alfabet, nu?

— Oh, draga mea! Asta nu era pasiune, era nebunie! Dar mai ia un sandviș, sănt foarte bune. Încă o ceașcă de ceai?

— Da, mulțumesc.

Lady Oxbridge turnă ceaiul și continuă:

— Tot ce putea fi pus în ordine alfabetică era pus în ordine alfabetică, iar dacă nu se putea, trebuia găsită o soluție cât mai extravagantă. Îmi aduc aminte, cînd ne-am căsătorit, avea deja ziarele și tocmai cumpărase primul post de televiziune. Totul era perfect, dar postul se chema Delta și asta a fost un prilej de profundă preocupare pentru el pînă i-a venit ideea să mai cumpere niște licențe și să creeze mai multe televiziuni de nișă — Albion TV,

Britons' Screen, Colour TV, ca să existe o succesiune, după el, firească. Bine că era un tip norocos, un fel de rege Midas, pe ce punea mâna se făcea aur, altminteri, cu toate achizițiile lui, ar fi dat faliment după faliment și astăzi n-am mai avea nici un testament de ascultat.

— Nu prea înțeleg de ce s-a gîndit la mine... spuse Stella. Este adevărat, de câte ori aveam o premieră la Covent Garden sau cîntam la Glyndebourne, venea la spectacol, m-a invitat aici nu o dată, după cum bine știi, dar...

— Ciudat, nu? Nici măcar n-ai fost amanta lui...

Lady Oxbridge spuse asta pe același ton detașat. O constatare obiectivă.

Diva rîse:

— Ahahahaha! Nu, n-am fost. Și asta e ciudat. Acum pot să-ți spun, cred. Atracția există, nu contest, Xavier era un bărbat șarmant, dar... n-a fost să fie. Nici acum nu știu ce ne-a împiedicat...

— Nu eu, zise Zelda.

— Nu. Nici Peter, încă nu-l cunoșteam.

În clipa aceea în cameră năvăli o fată mică de statură, îmbrăcată complet și extravagant în piele, cu cască de motociclist de sub care scăpau șuvițe de păr roșcat. Era Eleanor, una din ficele răposatului dintr-o altă căsătorie.

— Ah! Cеaiul! Mor de foame!

Lady Oxbridge oftă:

— N-am nimic împotriva motocicletei și costumației tale, dar ar trebui să nu-ți uiți manierele.

Eleanor se scuză, apoi o zări pe Stella:

— Bună ziua, doamnă.

Rînd pe rînd, cîte unul, cîte doi, intrară în salon ceilalți membri ai familiei – copiii lui Xavier din numeroasele lui căsătorii: Bella, cea mai mare, o femeie înaltă, cam solidă, de vreo 35 de ani, blondă – vopsită, observă Stella

– , cu ochi albaștri-verzui ca ai tatălui ei, dar fără acea expresie de vioiciune, Derek, înalt și el, slab, cu ochelari, cu păr cîrlionțat, cu trăsături frumoase, dar cu o expresie îngrijorată, părea mai în vîrstă decît cei 32 de ani pe care-i avea, Imogen, o adolescentă (sau aşa părea) înaltă, brună, exotică, tunsă foarte scurt, cu un mers unduios și o voce joasă, foarte plăcută, apoi gemenii Gerald și Henry, la vîrsta studenției, aparent identici. Ultima intră Clarissa, rotunjoară și veselă, de mînă cu o fetiță de trei ani căreia i se spunea Nick și care-i semăna leit. Soțul Clarissei, Quentin, un lungan îmbrăcat foarte corect, în costum cu cravată, venea în urma lor cărind o girafă uriașă de plus. Mai veni și Marjorie, fiica Zeldei din prima căsătorie. Toți, în afară de Nick, purtau doliu, chiar dacă nu erau complet îmbrăcați în negru. Dar atmosfera nu era gravă, nici din cale-afără de tristă, ci mai degrabă de neliniște, chiar nervozitate, mici înțepături, remarci la limita politeții. S-ar fi zis că frații și surorile nu se iubeau din cale-afără. Oricum, se schimbaseră mult de cînd nu-i mai văzuse. Derek era mai arogant și încerca să pară foarte sigur de el, se și vedea șeful familiei, sora lui mai mare îi cînta în strună, Eleanor și Imogen se distrau contrazicînd pe toată lumea, iar gemenii îi priveau pe toți de sus, de la înălțimea majoratului sărbătorit nu cu mult timp în urmă. Numai Clarissa era aşa cum o știa, bună și drăguță, încercînd să-și împace frații și surorile. Nu cu prea mare succes, pentru că în același timp trebuia s-o hrănească pe Nick. Stella își termină ceaiul și ieși să se plimbe. Poate voiau să rămînă numai între ei.

Pe aleea din fața casei se înșiruiau vehiculele celor din familie: o motocicletă Ducati, care îi aparținea desigur lui Eleanor, un Mercedes A Class alb, un Mini nou-nouț, roșu, două biciclete, un VW Beetle portocaliu, cam zgîriat, cu semne de șofer începător, un Range Rover negru și,

în față intrării, Rolls-Royce-ul Phantom argintiu care o adusese de la gară. Șoferul îi zîmbi larg. Înalt, de vreo 35-40 de ani, cu alură de sportiv, nu purta uniformă, ci un costum gri închis, croit impecabil. Tocmai urca în mașină, probabil pentru a-l aduce pe Sir Septimus. Mai devreme nu observase, dar acum figura lui i se pără cunoscută, nu știa de unde. Încercă să ghicească ale cui erau diversele mașini. Bicicletele erau, foarte probabil, ale gemenilor. Mercedesul avea montat un scaun de copil pe bancheta din spate, deci apartinea fără îndoială Clarissei, Volkswagenul, un model nu foarte nou, era probabil al lui Imogen, Range-Roverul era clar al lui Derek, iar Mini-ul... nu mai rămînea decît Bella, al ei trebuie să fi fost.

Cît trăia Xavier, copiii din diversele lui căsătorii se întîlneau la Letters în fiecare duminică la prînz și de toate sărbătorile importante. Era modul lui Xavier de a ține familia unită. Acum...

Făcu o scurtă plimbare prin grădină, întrebîndu-se oare ce i-o fi lăsat prin testament ciudatul Xavier, desigur nu bani, probabil o bijuterie. Urcă în camera ei, deschise laptopul, răspunse la două mailuri, apoi se așeză într-un fotoliu și citi cîteva capitole din romanul polițist pe care-l adusese cu ea. Sunetul puternic al unei sonerii o făcu să tresără. Era, desigur, semnalul ca toată lumea să înceapă să se îmbrace pentru cină. Stella își amintea că data trecută cînd fusese la Letters, cu doi-trei ani în urmă, erau chemați la masă de un gong, nu de o sonerie. Se îmbrăcă într-o rochie de taftă grena cu ape negre, se privi în oglindă — da, era destul de închisă la culoare. Ar fi fost exagerat să poarte negru. Se fardă, își răsuci părul într-un coc, se mai privi o dată în oglindă și ieși din cameră.

Cina se dovedi o masă chiar mai puțin agreabilă decît ceaiul, deși bucătarul pregătise felurile de mîncare preferate ale familiei — salată de crab cu sparanghel, *filet de*

sole, pui cu sos supreme și cartofi noi, iar ca desert o trifle cu pricomigdale, cremă de ciocolată, fructe de pădure, frișcă și mandarine, și mai ales cu mult alcool. Numai că nimeni nu era cu gîndul la mîncare și toți aruncau priviri neliniștite, dar pline de speranță spre Sir Septimus Ingles, avocatul familiei, care, foarte în largul lui, conversa cu Lady Oxbridge și cu Stella, în timp ce înfuleca bunătățile aduse și-i făcea semn majordomului să-i umple paharul. Un loc râmăsese gol la masă — lipsea Imogen și nimeni nu știa unde dispăruse. Urcase împreună cu Bella să se îmbrace pentru cină și de atunci n-o mai văzuse nimeni. Apăru abia cînd ceilalți ajunseră la desert. Purta o rochie lungă mov, se fardase cadaveric, cu fond de ten alb și umbre purpurii, iar pe cap își pusese, cam strîmb, o perucă de culoarea rochiei, cu o coafură complicată, voluminoasă, cu adaos de pene și panglici gen secolul XVIII. Se clătina pe picioare și abia reuși să ajungă la locul ei.

— Imogen, spuse Lady Oxbridge, consternată, te-ai îmbătat?

— Nu, Zelda, era bine dacă mă îmbătam, răspunse fata cu glas stins.

Ieșise să ia aer înainte de cină și cînd să intre în casă simțise o lovitură în cap și căzuse. Nu știa altceva, nu văzuse pe nimeni.

Derek și gemenii dădură fuga spre locul unde spusesese Imogen că ar fi căzut și găsiră un ghiveci de flori spart. Probabil căzuse dintr-o jardinieră de la etaj.

Căzuse sau fusese aruncat? se întrebă Stella.

Peruca aceea extravagantă fusese salvarea fetei, amortizase lovitura. Totuși...

— Să chemăm un medic, spuse Zelda.

— Nu, n-am nevoie de medic, mă simt bine. Doar nu credeți că aș lipsi de la spectacol? întrebă Imogen.

— Să mergem în bibliotecă, am cerut să ni se aducă acolo cafeaua, spuse Zelda, ridicîndu-se de la masă.

Așeași pe canapele și fotolii, toți îl priveau pe Sir Septimus care, instalat la birou, își aranja hîrtiile pe care i le adusese secretarul lui, un tinerel bondoc, cu un început de chelie, pe nume Frank.

— Serviți-vă cu cafea sau luati-vă ceva de băut de acolo, arătă Zelda spre un raft al bibliotecii, care se deschidea, lăsînd să se vadă multe sticle interesante.

Sir Septimus termină de aranjat hîrtiile, se ridică, își drese vocea și începu să vorbească:

— L-am rugat pe Thomson să cheme și personalul – mă rog, pe cei care au ceva de primit.

Aproape imediat se deschise ușa și intrără bucătarul, intendenta, două cameriste și un grădinar. Râmaseră în picioare, lîngă ușă. Avocatul începu să citească testamentul. Citea bine, clar, accentuînd exact ce trebuia. Se vedea că are o mare experiență în citirea testamentelor.

Începu cu Stella, singura care nu era de-a casei.

Prinr-un codicil, Xavier Oxbridge îi lăsa Stellei manuscrisul original al ariei *Der Hölle Rache*, celebra aria a Reginei Nopții din *Flautul fermecat* de Mozart. „După cum se știe, manuscrisul integral al operei se află la Staatsbibliothek Berlin. Manuscrisul cu autograf al ariei – aici de față – a fost al Josefei Hofer, née Weber, cununata lui Mozart și prima interpretă a Reginei Nopții.”

Sir Septimus ridică de pe birou o mapă mare, pe care secretarul i-o înmînă Stellei. Aceasta, copleșită, uluită și încintată în același timp, nu reuși să spună decît un „Mulțumesc” abia șoptit. În mapă, alături de prețioasa partitură, se afla un certificat de autenticitate eliberat de o celebră casă de licitații.

Urmără apoi cîteva rente viagere pentru unii dintre servitorii familiei, după care Sir Septimus își drese glasul,

bău o înghiitită de porto și trecu la partea cu adevărat importantă.

Zelda primea, prin testament, conacul în care se aflau cu tot ce conținea și una din casele lui din Londra, plus o sumă cu multe zerouri.

Tot restul – trustul media, alte cîteva companii importante, precum și numeroase proprietăți imobiliare din Anglia, Scoția și Irlanda, dar și din Italia și Grecia, din Malta și multe alte țări, rămâneau „Tuturor copiilor mei, care vor împărti și vor administra bunurile frătește, în bună înțelegere și nu vor vinde nimic decît cu aprobare unanimă”.

— Adică noi toți? Toți șapte?

Sir Septimus își drese vocea.

— Hm, nu chiar, de fapt mai mulți, trebuie să vă spun că regretatul meu prieten mai avea cîțiva copii născuți în afara celor patru căsătorii oficiale.

— Poftim? Adică moștenesc și bastarzii? aproape tipă Bella.

— Instrucțiunile mele prevăd, spuse calm Sir Septimus, o sută de zile de așteptare. Cei care apar în această perioadă de timp și fac dovada, fie prinr-un act de recunoaștere formală, fie prin teste serologice, că sunt într-adevăr copiii lui Xavier Oxbridge vor fi declarați și ei moștenitori.

— Nu e drept! strigă Derek.

— Parcă n-am fi și aşa prea mulți, oftă Imogen.

— Dar și banii sunt mulți, spuse conciliantă Clarissa.

— Ce-ți pasă, tu oricum ești bogată! o acuză aproape Bella.

Lîngă Clarissa, Quentin se pregătea să spună ceva.

Stella se ridică, murmură o scuză și se retrase în camera ei. După nici cinci minute, auzi o bătaie în ușă. Era Zelda.

— Se ceartă? o întrebă Stella.

— Da, e penibil. Nu era cazul să mai stau. Parcă n-ar fi destul pentru încă zece!

— Ei, am zis și eu așa, n-am idee căți sănătăți, cred că nici Xavier nu-i știa pe toți. Mi-a spus despre cățiva, trei sau patru, pe care i-a recunoscut. Îi ajuta cu bani, cu școli, în carieră... Nu mă surprinde că i-a trecut în testament.

A doua zi, Stella se întoarse la Londra cu minunatul manuscris, pe care începu îndată să-l studieze, dar nu înainte de a face o copie. Originalul trebuia să rămână în mapa lui, ferit de umezeală și schimbări de temperatură. Stella mîngîie hîrtia ușor îngălbănătă, cu scrisul grăbit al lui Mozart. „Sînt cea mai norocoasă soprana din lume”, își zise și-și aminti discuția din seara precedentă, cînd Zelda Oxbridge venise în camera ei, sătulă de copiii lui Xavier, care se certau pentru moștenire. În timp ce Zelda vorbea, Stella deschisese mapa mare, din piele fină și admirase din nou prețioasa partitură.

— E a patra oară că o deschizi într-un sfert de oră, remarcase Zelda.

— Da, zîmbise Stella, nu mă pot abține. E o piesă de muzeu!

— Nu știu cînd a cumpărat-o Xavier, presupun că a luat-o anume pentru tine...

— De ce crezi asta?

— Nu era colecționar de partituri. Îi plăcea muzica, opera, și plăcea să fie văzut la Operă, dar pasiunea lui era alfabetul, cum bine știi.

Oare Xavier Oxbridge cumpărase într-adevăr manuscrisul special pentru ea? Era un colecționar pătimăș, dar partiturile, fie și ale lui Mozart, nu figurau printre obiectele lui preferate – ceasuri, arme albe, palimpseste,

instrumente de navigație, cărți scrise sau tipărite pe *vellum*, inclusiv un exemplar din Biblia lui Gutenberg și, nu în cele din urmă, abecedare din toate timpurile și în toate limbile Pămîntului. Frumos că s-a gîndit la ea, că a căutat manuscrisul mozartian special pentru ea – sau poate a dat peste el întîmplător, la o licitație... Oare cum ar fi fost dacă atunci, cu ani în urmă...?

Nu-i spusese Zeldei chiar tot. Xavier, pe atunci deja divorțat de a doua soție, o curtașe insistent în timpul primei ei stagiuni la Covent Garden; avea șarm, era intelligent și spiritual. Se spunea că e necruțător în afaceri, dar, aflat, să zicem, la Amsterdam sau la Torino, era în stare să intrerupă negocierile în vederea preluării unei edituri sau a unui post de televiziune pentru da o fugă la Londra ca să-i ducă un buchet de flori Stellei la Operă. Astă o flata, firește, dar ceva, nu era sigură ce, o făcea să reziste avansurilor. Oare faptul că era un afemeiat fără limite – putea ea să accepte să fie una dintr-o lungă serie? Sau poate faptul că, despre orice ar fi fost vorba, el întorcea discuția spre subiectul lui preferat: alfabetul, despre care era în stare să vorbească ore în sir. Sau altceva? Ce? La un moment dat chiar o ceruse de nevastă. Ea ocolise răspunsul, și ceruse un răgaz de gîndire. Oare de ce ezitase? Soarta. Chiar a doua zi după cererea în căsătorie îl cunoscuse pe Peter. Lordul Peter Harrington, fotograf de celebrăță. Venise în cabina ei de la Covent Garden însoțit de directorul operei, o fotografiase în rochia ei albastră cu stele, rochia Reginei Nopții. Apoi se văzuseră a doua zi, o întîlnire mai degrabă profesională, la un lunch în cursul căruia el și arătase fotografii și discutaseră despre o mulțime de subiecte foarte diverse. Cînd Stella se întîlnise, în aceeași seară, cu lordul Oxbridge, îl refuzase definitiv. El încercase să-o convingă să se mai gîndească, dar Stella fusese categorică.